

JUDr. PAVEL BLAŽEK, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 9.7.2012
Čj. 135/2012-OD-SPZ

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. R. L. K. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy:

trestní spis Okresního soudu v Kolíně sp. zn. 4T 147/2010
trestní spis Okresního soudu v Sokolově sp. zn. 31 PP 251/2011

Podle § 266 odst. 1 tr. řádu podávám ve prospěch obviněného R. L. K.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 30.11.2010, č. j. 4 T 147/2010-238, které nabylo právní moci dne 30.11.2011.

Stížností pro porušení zákona je napadáno výše citované usnesení Okresního soudu v Kolíně, neboť bylo učiněno na základě vadného postupu v řízení a byl jím porušen zákon v § 2 odst. 9, § 315 odst. 2 a § 320 odst. 2 tr. řádu i v § 35 odst. 1, odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích ve znění pozdějších předpisů.

Obviněný byl rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 16.9.2010, sp. zn. 4 T 147/2010 uznán vinným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 TrZ, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 roků nepodmíněně, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem a současně mu byl podle § 80 odst. 1, 2 TrZ uložen trest vyhoštění na dobu 5 roků. Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 9.12.2010, sp. zn. 12 To 552/2010 bylo odvolání obviněného podle § 256 tr. řádu zamítnuto. Rozsudek Okresního soudu v Kolíně tak nabyl právní moci dnem 9.12.2010.

Trest odnětí svobody, při započítání vazby, začal obviněný vykonávat dne 27.6.2010 a jeho konec tak připadá na den 27. 6. 2012. Následně byla usnesením Okresního soudu v Sokolově, v jehož obvodu působnosti obviněný vykonává nepodmíněný trest odnětí

svobody, pod sp. zn. 31 PP 251/2011 dne 18.8.2011 zamítnuta žádost obviněného o podmíněné propuštění z výkonu trestu pro nesplnění zákonných podmínek. Krajský soud v Plzni dne 20.9.2011 pod sp. zn. 9 To 461/2011 stížnost obviněného proti tomuto usnesení zamítl jako nedůvodnou.

Následovala žádost obviněného ze dne 30.10.2011 (č. l. 236) o upuštění od zbytku trestu odnětí svobody, adresovaná Okresnímu soudu v Kolíně, o které poté předseda senátu Okresního soudu v Kolíně rozhodl usnesením ze dne 30.11.2011, sp. zn. 4 T 147/2010 tak, že podle § 327 odst. 2 tr. řádu neupustil od výkonu zbytku trestu odnětí svobody uloženého obviněnému ve výměře 2 roků nepodmíněně rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 16.9.2010, sp. zn. 4 T 147/2010.

Podle § 2 odst. 9 tr. řádu, věta první, v trestním řízení před soudem rozhoduje senát nebo samosoudce, předseda senátu nebo samosoudce rozhodují sami jen tam, kde to zákon výslovně stanoví.

Podle § 315 odst. 2 tr. řádu rozhodnutí souvisící s výkonem trestů a ochranných opatření činí, není-li dále stanoveno něco jiného, soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni.

Podle § 320 odst. 2 tr. řádu, u osob, které jsou ve výkonu trestu odnětí svobody, činí rozhodnutí souvisící s výkonem tohoto trestu soud, v jehož obvodu se trest odnětí svobody vykonává.

Podle § 327 odst. 2 tr. řádu soud může upustit od výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, jestliže odsouzený byl nebo má být vyhoštěn.

Podle § 35 odst. 1 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, okresní soud rozhoduje v případech stanovených zákonem o řízení před soudy v senátech; v ostatních případech rozhoduje samosoudcem. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení senáty okresního soudu se skládají z předsedy senátu a dvou přísedících.

Těmito ustanoveními se ovšem Okresní soud v Kolíně důsledně neřídil. V předmětné trestní věci se zjevně jednalo o řízení podle § 327 odst. 2 tr. řádu, které je řízením o výkonu trestu ve smyslu § 315 odst. 2 tr. řádu a které ve spojení s § 240 tr. řádu koná senát nebo samosoudce v neveřejném zasedání. K tomu, aby ve věci mohl rozhodnout předseda senátu, chybí u § 327 tr. řádu výslovné zákonné zmocnění, jak je požadováno § 2 odst. 9 tr. řádu. Rozhodnutí má formu usnesení, ovšem předseda senátu rozhoduje pouze v zákonem vymezených případech uvedených např. v § 322 odst. 1, 3, § 323 odst. 1 až 3 a dalších, přičemž ustanovení § 327 mezi ně nepatří. V ostatních případech rozhoduje senát v neveřejném zasedání. Původní rozsudek Okresního soudu v Kolíně, jímž byl obviněný odsouzen, byl vydán senátem a proto, s odkazem na § 315 odst. 2 tr. řádu, měl i v případě vydání usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 30.11.2011, č. j. 4 T 147/2010-238, rozhodovat senát a nikoliv pouze předseda senátu. Současně však došlo k porušení zákona i v tom, že o žádosti obviněného neměl vůbec rozhodovat Okresní soud v Kolíně, nýbrž podle § 320 odst. 2 tr. řádu, které je ve vztahu k ust. § 315 odst. 2 tr. řádu v poměru speciality, Okresní soud v Sokolově, který byl místně příslušným k rozhodování o žádosti obviněného o upuštění od výkonu zbytku trestu odnětí svobody, neboť v jeho obvodu působnosti, konkrétně ve Věznici Kynšperk nad Ohří, doposud obviněný trest odnětí svobody vykonává. Z ustanovení § 315 odst. 2 tr. řádu lze dovodit, že soud I. stupně činí rozhodnutí ve vykonávacím řízení ve stejném obsazení (z hlediska toho, zda jde o senát, nebo samosoudce), v jakém rozhodoval v předcházejících fázích řízení. Analogicky na případ lze aplikovat i rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2007, sp. zn. 4 Tz 38/2007, z jehož právní věty

vyplývá, že za situace, kdy v původním řízení byl obviněný odsouzen na základě rozhodnutí senátu ve společném řízení, byť obviněný sám byl stíhán pro takové trestné činy, že s ohledem na jejich trestní sazbu by byl v samostatně vedeném řízení příslušný k projednání trestní věci samosoudce, je irrelevantní, že v řízení vykonávacím, soud rozhoduje jen o tomto obviněném a příslušným k rozhodování i v této fázi trestního řízení je opět senát a nikoliv samosoudce. Postupem, který zvolil předseda senátu Okresního soudu v Kolíně tím, že rozhodl ve věci sám, navíc jako místně nepřislušný, zbavil obviněného možnosti, aby o jeho žádosti rozhodl příslušný senát, který mohl účinně prosadit na žádost obviněného jiný názor, než jaký v napadeném rozhodnutí vyslovil předseda senátu.

Z výše uvedených důvodů tedy trpí rozhodnutí Okresního soudu v Kolíně vadami, když o žádosti obviněného rozhodl jednak předseda senátu, přestože měl rozhodovat senát, a jednak i místně nepřislušný soud. Lze tudíž konstatovat, že takto vadné rozhodnutí nelze rozhodně označit za souladné s výše citovanými ustanoveními trestního řádu a zákona o soudech a soudcích, jimiž je do rozhodovací praxe trestního soudnictví aplikována zásada, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci která vyplývá z Listiny základních práv a svobod, konkrétně Článku 38 odst. 1 (viz č. 2/1993 Sb.). Zákonným soudcem je třeba bezpochyby rozumět i takové obsazení soudu, které je zákonem určeno pro projednání a rozhodování té které trestní věci. Pokud tedy soud věc neprojedná v takovém obsazení (složení), které zákon určuje, jedná se o vadu, která bude důvodem ke zrušení rozhodnutí, jenž z takto vadného řízení vzejde a shora popsany postup soudu je třeba s odkazem na výše uvedené označit za nezákonný, kterým došlo k porušení zákona v neprospěch obviněného R. L. K.

S odkazem na výše uvedené proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud České republiky:

1. podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Okresního soudu v Kolíně ze dne 30.11.2010, č. j. 4 T 147/2010-238, byl porušen zákon v neprospěch obv. R. L. K. v ust. § 2 odst. 9, § 315 odst. 2 a § 320 odst. 2 tr. řádu i v ust. § 35 odst. 1, odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích ve znění pozdějších předpisů,
2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu zrušil usnesení Okresního soudu v Kolíně ze dne 30.11.2010 č.j. 4 T 147/2010-238.

Nejvyšší soud vyhověl dne 15.1.2013 pod sp.zn. [7 Tz 58/2012](#).